RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak C-97/91 *

I — De feiten

Op 17 oktober 1988 zond *verzoekster*, Oleificio Borelli SpA (hierna: „Borelli"), op basis van verordening (EEG) nr. 355/77 van de Raad van 15 februari 1977 inzake een gemeenschappelijke actie ter verbetering van de voorwaarden inzake verwerking en afzet van landbouwprodukten (PB 1977, L 51, blz. 1), aan de regio Liguria een aanvraag om bijstand van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (hierna: „EOGFL"), afdeling Oriëntatie, voor 1990, voor het opzetten van een nieuwe vestiging voor de produktie van olie te Pontedassio (Imperia).

Overeenkomstig de in verordening nr. 355/77 en met name in artikel 9 ervan opgenomen voorwaarden waren bij de aanvraag om bijstand projecten en verklarende bijlagen gevoegd, alsmede kopieën van met basisproducenten in Liguria, Apulië en Calabria gesloten leveringscontracten voor grondstoffen.

Volgens Borelli kreeg de aanvraag in eerste instantie een gunstig advies van de regio en werd bij de volgorde van voorrang, vastgesteld voor toekenning van bijstand aan de deelnemers in de regio Liguria, met haar aanvraag rekening gehouden (beschikking nr. 17 van de regionale raad van Liguria van 20 maart 1990).

Nadat zij ervan op de hoogte was gesteld, dat de voor de betrokken regio's bevoegde Servizio provinciale agroalimentare di Imperia en de Assessorati in de loop van het door de regio Liguria later ingestelde onderzoek hun twijfel hadden uitgesproken over de betrouwbaarheid van de met de aanvraag om bijstand overgelegde contracten, verving Borelli de in de regio Apulië en in Calabria gesloten overeenkomsten door vijf nieuwe contracten met producenten uit Apulië en preciseerde zij, dat de in de contracten vastgelegde totale hoeveelheid olie (ongeveer 68 000 kwintaal) overeenkwam met de jaarlijkse behoefte van de vennootschap (bijlage VIII bij het verzoekschrift). Voorts verstrekte zij uitvoerige inlichtingen en gegevens over de contractanten in de regio Liguria.

Bij brief van 10 oktober 1989 gaf de Servizio provinciale agroalimentare di Imperia van de regio Liguria een gunstig advies over de voortzetting van het onderzoek. In haar mededeling aan de regio Liguria betreffende het door haar gevraagde onderzoek, liet de regio Calabria echter weten, dat zij in sommige — door Borelli reeds vervangen — contracten in haar regio had vastgesteld, dat de handtekening van de contracterende producenten niet echt was, hetgeen voor de regio Liguria aanleiding was om bij het Openbaar ministerie van Genua aangifte te doen van een mogelijk strafrechterlijk relevante handelwijze.

* Procestaal: Italiaans.

Omdat zij van mening was, dat de met het onderzoek belaste regio Apulië niet alle vereiste gegevens had gekregen, drong de regio Liguria er niet op aan, dat alle vaststellingen betreffende de betrokken contracten werden verricht, en bracht zij, van mening dat de contracten weinig betrouwbaar waren, een negatief advies uit over de verlening van de gevraagde bijstand.

Bij beschikking nr. 109 van 18 januari 1990 besliste de regionale raad van Liguria eveneens in negatieve zin. Op grond van dit negatieve advies stelde de Commissie Borelli bij brief nr. 69915 van 21 december 1990 (hierna: „bestreden beschikking") ervan in kennis, dat zij de gevraagde bijstand niet kon verlenen.

De *Commissie* zet uiteen, dat de door Borelli op 16 december 1988 ingediende aanvraag om bijstand van het EOGFL voor de bouw van een oliefabriek te Pontedasssio (Imperia), waarover de Italiaanse autoriteiten een gunstig advies hadden uitgebracht, in 1989 niet in aanmerking kon komen voor bijstand van het EOGFL, omdat het aantal aanvragen aanzienlijk groter was dan de voor dat boekjaar beschikbare financiële middelen (364 via het Italiaanse Ministerie van Landbouw ingediende aanvragen voor een totaalbedrag van 549 miljard LIT). Overeenkomstig het bepaalde in artikel 21 van verordening nr. 355/77 werd de aanvraag om bijstand door de Italiaanse administratie overgeboekt naar het boekjaar 1990.

Omdat het aantal aanvragen om bijstand van het EOGFL voor het boekjaar 1990 eveneens zeer groot was (in Italië ging het om aanvragen voor 298 projecten voor een totaal bedrag van 461,4 miljard LIT, waarvan slechts 111 projecten voor een totaal bedrag van 132,4 miljard LIT werden aanvaard), zou Borelli in 1990 waarschijnlijk evenmin in aanmerking zijn gekomen voor bijstand van het EOGFL.

Op grond van het negatieve advies van de Italiaanse autoriteiten over de aanvraag van Borelli was de Commissie echter van mening, dat het betrokken project niet tot de procedure van bijstandsverlening kon worden toegelaten, omdat in dit geval niet was voldaan aan de in artikel 13, lid 3, van verordening nr. 355/77 genoemde voorwaarden voor het onderzoek van de aanvragen.

In de vergadering van het Permanent comité voor de landbouwstructuur op 18 januari 1990 maakte de Italiaanse afvaardiging geen enkel bezwaar en bracht zij een gunstig advies uit over de aanvaarding van alle voorstellen van de Commissie (aanvaarde, geweigerde en niet-ontvankelijke projecten). Door middel van de bestreden beschikking werd Borelli op de hoogte gebracht van het antwoord op haar aanvraag.

II — De schriftelijke procedure en de conclusies van partijen

Het beroep van Borelli is op 21 maart 1991 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Bij beschikking van 25 februari 1991 heeft het Hof zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het beroep, voor zover het is gericht tegen de regio Liguria en de nietig-

verklaring beoogt van alle procedurehandelingen die tot de beschikking van de Commissie hebben geleid.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Krachtens artikel 95, leden 1 en 2, van het Reglement voor de procesvoering heeft het Hof de zaak bij beschikking van 25 februari 1992 naar de Vijfde kamer verwezen.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— zo nodig, de volgende instructiemaatregelen te nemen:

— comparitie van de betrokken partijen, in het bijzonder G. Merlo, „Assessore" landbouw van de regio Liguria, en R. Ajmar, ambtenaar van de regio Liguria;

— eventueel plaatsopneming, teneinde de ligging en omvang van de industriële vestiging van Oleificio Borelli SpA en de aard van het bewerkte produkt te verifiëren;

— overlegging door de Commissie van alle stukken over de door Borelli ingediende aanvraag om bijstand en de achtereenvolgende besluiten, alsmede de besluiten over de overboeking van die aanvraag naar het begrotingsjaar 1990;

— elk ander geschikter bewijs;

— nietig te verklaren beschikking nr. 69915 van de Commissie van 21 december 1990;

— bijgevolg te verstaan, dat Oleificio Borelli SpA recht heeft op verkrijging van de gevraagde bijstand of, subsidiair, de Commissie en/of de regio Liguria te veroordelen tot betaling van de door verzoekster geleden schade;

— te bewilligen in de in het verzoekschrift opgenomen verzoeken, gelet op de in repliek voorkomende overwegingen en aanvullingen, en in het bijzonder gelet op het op grond van artikel 42, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering voorgedragen nieuwe middel;

— de Commissie en/of de regio Liguria te veroordelen in de kosten van het geding.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— niet-ontvankelijk te verklaren het beroep van Oleificio Borelli SpA, voor zover het is gericht tegen de regio Liguria;

— af te wijzen de vordering tot nietigverklaring van de beschikking waarbij de Commissie de destijds door verzoekster ingediende aanvraag om bijstand van het EOGFL niet-ontvankelijk heeft verklaard, alsmede de vordering tot schadevergoeding, aangezien beide ongegrond zijn;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van de procedure.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — *De vordering tot nietigverklaring*

Borelli betoogt om te beginnen, dat de bestreden beschikking ongeldig is wegens onwettigheid van beschikking nr. 109 van 18 december 1990 van de regio Liguria, die de enige en noodzakelijke voorwaarde voor haar vaststelling vormde.

Volgens artikel 1, lid 2, van verordening nr. 355/77 immers „vormt het geheel van de in deze verordening vervatte maatregelen een gemeenschappelijke actie in de zin van artikel 6, lid 1, van verordening (EEG) nr. 729/70". Uitgelegd in het licht van de artikelen 39-43 EEG-Verdrag, wordt deze gemeenschappelijke actie geconcretiseerd in een vorm van samenwerking tussen de Lid-Staten en de gemeenschapsinstellingen, teneinde bepaalde doelen te bereiken, in het onderhavige geval een toename van de produktiviteit van de landbouw en een verbetering van de levensstandaardaard van de landbouwbevolking.

Deze samenwerking verloopt via complexe procedures, waarin de besluiten van Lid-Staten die van de gemeenschapsinstellingen kruisen en deze laatste gewoonlijk eindigen met een definitief besluit van de Commissie. Dit is het geval met de procedure van de artikelen 13 e. v. van verordening nr. 355/77, waaraan de Lid-Staat deelneemt door het uitbrengen van een advies over de gevraagde bijstand en de Commissie zich uitspreekt over de mogelijkheid deze te verlenen.

Daar in beginsel niet in rechte kan worden opgekomen tegen een in een procedure genomen tussenbesluit — in casu het advies — omdat de desbetreffende rechtsvordering het eindbesluit tot voorwerp moet hebben, dat als het ware de samenvatting is van alle besluiten van de bij die procedure betrokken organen en instellingen, hebben alle onwettigheden waardoor de tussenbesluiten zijn aangetast, hun weerslag op het eindbesluit. Slechts tegen dat besluit kan een particulier die meent dat zijn rechten zijn geschonden, opkomen bij de bevoegde rechterlijke instantie.

Voor Borelli is het advies van de regio Liguria onwettig om de volgende redenen:

Schending van artikel 9 van verordening nr. 355/77

De regio Liguria heeft artikel 9 van verordening nr. 355/77 geschonden, doordat zij bij het onderzoek of het project van Borelli aan de in dat artikel gestelde voorwaarden voldeed, enkel rekening heeft gehouden met de tot staving van het verzoek om bijstand overgelegde langlopende leveringscontracten met de producenten van het basislandbouwprodukt en alle andere gegevens buiten beschouwing heeft gelaten.

In dit geval is echter wel voldaan aan de in artikel 9 van verordening nr. 355/77 neergelegde voorwaarden voor toekenning van bijstand. Wat in het bijzonder de voorwaarde van artikel 9, lid 1, betreft, dat de projecten moeten waarborgen dat de producenten van het basislandbouwprodukt een passend en duurzaam aandeel verkrijgen uit de daaruit voortvloeiende economische voordelen,

merkt Borelli op, dat het bewijs van het gunstig effect voor deze producenten voortvloeit uit het onderzoek van de met de aanvraag om bijstand overgelegde projecten en uit hun bijlagen. Een dergelijk bewijs blijkt reeds uit de omvang van de onderneming (met het opzetten van de vestiging is een bedrag van 6 870 000 000 LIT gemoeid), haar produktiecapaciteit (de vestiging heeft een verhandelingspotentieel van 68 000 kwintaal olie per jaar), de op de vennootschap drukkende lasten (ongeveer 3 500 000 000 LIT) en uit het feit dat zij haar grondstoffen uitsluitend in Italië koopt. Het blijkt bovendien met name uit de gegevens in de bijlagen bij de repliek.

De regio Liguria heeft dus geen rekening gehouden met de hierna te vermelden gegevens, die zijn opgenomen in bijlagen bij de aanvraag om bijstand, en heeft haar onderzoek alleen geconcentreerd op de leveringscontracten, ofschoon deze slechts één van de mogelijke bewijsmiddelen vormen, hetgeen ook blijkt uit de bewoordingen van artikel 9, lid 2, van verordening nr. 355/77, volgens welke „onder andere rekening kan worden gehouden met langlopende leveringscontracten (...)". Hun bewijswaarde is bovendien maar betrekkelijk, hetgeen blijkt uit het feit dat zij niet meer worden genoemd in verordening (EEG) nr. 866/90 van de Raad van 29 maart 1990 inzake de verbetering van de verwerking en afzet van landbouwprodukten (PB 1990, L 91, blz. 1), die in de artikelen 10 en 11, lid 2, prioriteit toekent aan de verbetering van de afzetstructuren.

Deze contracten lijken hoe dan ook aan de in artikel 9 van verordening nr. 355/77 gestelde voorwaarden te kunnen voldoen. In de eerste plaats was de beoordeling van de Servizio provinciale agroalimentare di Imperia over de betrouwbaarheid van de contracten in de regio Liguria in haar geheel genomen gunstig. In de tweede plaats had de regio Liguria een onderzoek moeten instellen naar de betrouwbaarheid van de contracten in de regio Apulië, in plaats van haar besluit te baseren op de door deze regio verstrekte onvolledige gegevens.

Misbruik van bevoegdheid

Borelli bestrijdt de door de regio Liguria voor haar negatief advies aangevoerde reden, namelijk dat de met de producenten in Apulië en Liguria gesloten contracten niet de voor de producenten duurzame gunstige gevolgen waarborgen als vereist bij artikel 9 van verordening nr. 355/77, omdat zij een vijfjarige geldigheidsclausule bevatten die jaarlijks door beide partijen moet worden bevestigd (hierna: „bestreden clausule").

Deze contracten komen overeen met die welke gewoonlijk worden gebruikt bij aanvragen om bijstand als de onderhavige en waarop de nationale en communautaire organen nooit kritiek hebben gehad. In deze zaak heeft de regio Liguria in de loop van een ongeveer anderhalf jaar durend onderzoek dit bezwaar overigens niet geuit noch Borelli verzocht de bestreden clausule te wijzigen, en de communautaire organen, die de bij de contracten behorende stukken hebben ontvangen, hebben Borelli slechts verzocht om een aanvullend onderzoek van andere aard. Bovendien beoogt de bestreden clausule de producenten te beschermen, die zich niet

graag voor vijf jaar contractueel willen vastleggen, omdat op de dag dat het contract wordt gesloten, de omvang van de produktie in de vijf volgende jaren niet is te voorzien.

Toen Borelli, op de hoogte gesteld van de twijfels van de regio Liguria over de bestreden clausule, de contracten wijzigde door aanvullende clausules op te nemen, had de regio haar negatief advies reeds uitgebracht.

Volgens Borelli is niet de hierboven genoemde reden bepalend geweest voor het negatief advies van de regio Liguria, doch de wens het dossier af te leggen omdat het een andere procedureweg had gevolgd dan de gebruikelijke.

Zo heeft de regio Liguria bij brieven van 14 en 18 april 1988 getracht het onderzoek van de aanvraag om bijstand af te schuiven op het Ministerie van Landbouw, waarschijnlijk omdat de regionale organen niet gewend waren zaken van een dergelijk groot economisch belang te onderzoeken. Een zelfde dilatoire opstelling is aan de dag getreden tijdens het onderzoek dat de regio Liguria moest instellen omdat de Guardia di finanza meende dat de Assessore en de bevoegde regionale ambtenaren zich schuldig hadden gemaakt aan ambtsverzuim.

Ten slotte is de twijfel over de betrouwbaarheid van de met de aanvraag om bijstand overgelegde oorspronkelijke contracten voor de regio Liguria de belangrijkste reden geweest om het dossier in voor Borelli ongunstige zin af te sluiten, en niet de hierboven aangevoerde reden.

Borelli is voorts van mening, dat de bestreden beschikking in strijd is met de artikelen 13 en 21 van verordening nr. 355/77.

In repliek heeft zij krachtens artikel 42, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof een nieuw middel voorgedragen, gebaseerd op de feiten zoals die door de Commissie zijn uiteengezet, waarvan zij de volgende onder de aandacht brengt:

— op basis van het project en de begeleidende stukken had de regio Liguria een gunstig advies uitgebracht over de aanvraag om bijstand voor het begrotingsjaar 1989;

— de bijstand was niet verleend omdat de financiële middelen in de loop van dat begrotingsjaar onvoldoende waren;

— krachtens artikel 21 van verordening nr. 355/77 had de Italiaanse overheid de aanvraag om bijstand en het daarmee verband houdende project overgeboekt naar het begrotingsjaar 1990;

— bij beschikking nr. 109 van 18 januari 1990 heeft de regionale raad van Liguria een negatief advies uitgebracht over deze overboeking;

— deze beschikking is te zamen met een rapport van de Guardia di finanza naar de Commissie gezonden, die de beschikking beschouwde als een voldoende en

essentieel element om de weigering om het project van Borelli voor het begrotingsjaar 1990 bijstand van het EOGFL toe te kennen, te motiveren.

Borelli verklaart, dat zij op het tijdstip van instelling van het beroep, wegens de onvolledigheid van de in het dossier opgenomen beschikbare gegevens, niet had begrepen, dat het bij beschikking nr. 109 van 18 januari 1990 uitgebrachte negatief advies van de regio Liguria betrekking had op de aanvraag om overboeking van het project naar het begrotingsjaar 1990 en niet, zoals zij had geconcludeerd, op de oorspronkelijke aanvraag om bijstand, die betrekking had op het begrotingsjaar 1989. Deze verkeerde conclusie was in de eerste plaats het gevolg van het feit, dat in verschillende documenten met betrekking tot dat negatieve advies en de aanvraag om bijstand gerefereerd werd aan het begrotingsjaar 1989, en in de tweede plaats van het feit, dat daarin op geen enkele manier werd verwezen naar het gunstige advies van de regio Liguria over de aanvraag om bijstand voor het begrotingsjaar 1989.

Volgens de artikelen 13 en 21 van verordening nr. 355/77 hangt de ontvankelijkheid van een verzoek om bijstand af van een gunstig advies van de Lid-Staat; een dergelijke voorwaarde bestaat echter niet voor het onderzoek van de aanvraag om overboeking van hetzelfde project naar het volgende begrotingsjaar.

Bij de overboeking van de aanvraag om bijstand behoefde de regio Liguria dus geen advies uit te brengen over de aanvraag zelf, en de Commissie mocht een dergelijk advies niet beschouwen als een noodzakelijke voorwaarde voor de in artikel 21 van verordening nr. 355/77 bedoelde procedure, noch mocht zij ervan uitgaan, dat door dit advies het onderzoek van de aanvraag om overboeking, voor zover vallende onder haar bevoegdheid, overbodig zou worden.

Door elk verder onderzoek van het overgeboekte project Borelli achterwege te laten, alleen omdat de regio Liguria een ongunstig advies had uitgebracht, heeft de Commissie artikel 13 van verordening nr. 355/77 toegepast op het onderzoek van de aanvraag om overboeking, terwijl zij zich aan artikel 21 van die verordening had moeten refereren en de aanvraag van Borelli in heroverweging had moeten nemen.

De *Commissie* betoogt, dat de middelen die Borelli tot staving van haar beroep tot nietigverklaring heeft aangevoerd, hoofdzakelijk zijn gericht tegen de beschikking van de regionale raad van Liguria, die een negatief advies heeft uitgebracht over het verzoek om bijstand van het EOGFL. Deze middelen hebben geen betrekking op de bestreden beschikking.

De bestreden beschikking is tot stand gekomen in het kader van twee verschillende rechtsorden. Sommige besluiten vallen uitsluitend onder de bevoegdheid en de verantwoordelijkheid van nationale autoriteiten (de toezending van de projecten aan de Commissie, het uitbrengen van een al dan niet gunstig advies, de delegatie aan andere dan de centrale autoriteiten en de aanvraag om overboeking), terwijl de eindbeslissing over de voorgelegde of overgeboekte projecten onder de bevoegdheid van de Commissie valt. Deze beide soorten besluiten kunnen, al naar gelang de instantie van wie zij afkomstig zijn, voor de nationale of de communautaire rechter worden betwist.

Het besluit van de Commissie om Borelli's verzoek om bijstand als niet-ontvankelijk te beschouwen, is het gevolg van het feit dat niet was voldaan aan de dwingende voorwaarden van artikel 13, lid 3, van verordening nr. 355/77. De Commissie heeft bij haar afwijzing van de aanvraag zelf niet de beweegredenen van de regionale raad van Liguria overgenomen, doch heeft vastgesteld dat een gunstig advies van de Italiaanse autoriteiten ontbrak en bijgevolg het verzoek niet-ontvankelijk was. Het feit dat Borelli oorspronkelijk de goedkeuring van de nationale autoriteiten had gekregen, kan aan deze beslissing niet afdoen. Evenmin kan de Commissie zich in de plaats van de nationale autoriteiten stellen, omdat dit óf niet is voorzien in artikel 13 van verordening nr. 355/77 óf gewoonweg in strijd hiermee zou zijn.

Met betrekking tot het middel ontleend aan schending van de artikelen 13 en 21 van verordening nr. 355/77, beklemtoont de Commissie in de eerste plaats, dat Borelli ten onrechte twee verschillende procedures voor verlening van bijstand van het EOGFL wil onderscheiden, te weten één die bestaat in een controle of het project aan de wettelijke voorwaarden voldoet en in een inhoudelijke beoordeling, en een andere die bestaat in een onderzoek van de uit het vorige begrotingsjaar overgeboekte projecten.

In feite bestaat er slechts één procedure, die wordt gevolgd tijdens het begrotingsjaar in de loop waarvan het project aan de Commissie wordt gezonden, of tijdens een later begrotingsjaar, en waarvoor een gunstig advies van de nationale autoriteit noodzakelijk is.

Het in artikel 13 neergelegde vereiste, dat een gunstig advies van de betrokken Lid-Staat moet voorliggen, dient om te voorkomen dat na afloop van de administratieve procedure bijstand wordt verleend zonder advies of in afwijking ervan; de bijstand is immers onlosmakelijk verbonden met de verplichting van de Lid-Staat, bij te dragen in de financiering van het project, welke verplichting eveneens een voorwaarde voor de verlening van bijstand is.

De Commissie beklemtoont voorts, dat het haar met de aanvraag om bijstand toegezonden gunstig advies niet onaantastbaar en onherroepelijk is, omdat administratieve besluiten gewijzigd kunnen worden wanneer heronderzoek van de situatie dat vereist, zoals in casu het geval is.

Ten slotte onderstelt de procedure van verordening nr. 355/77, dat de Lid-Staten later deelnemen aan de totstandkoming van de definitieve besluiten. In casu is de bestreden beschikking met alle voorstellen aan de Lid-Staten meegedeeld met het oog op de vergadering van het Permanent comité voor de landbouwstructuur, dat zich moet uitspreken voordat definitieve besluiten worden genomen.

B — *De vordering tot schadevergoeding*

Borelli betoogt, dat wanneer haar vordering tot nietigverklaring van de bestreden beschikking en, bijgevolg, haar vordering tot vaststelling dat zij recht heeft op de gevraagde bijstand, zouden worden afgewezen, zij recht heeft op vergoeding van de schade die ontstaan is door de in het voorgaande bewezen nalatigheid van de regio Liguria. De aansprakelijkheid daarvoor ligt primair bij de regio Liguria en subsidiair bij

de Commissie van de Europese Gemeenschappen, omdat zij, wegens de verknochtheid van de procedure tot vaststelling van het advies van de Lid-Staat en van de beschikking van de Commissie, het besluit van de regio Liguria heeft overgenomen.

Het bestaan van de schade kan niet in twijfel worden getrokken door de bewering van de Commissie, dat ook wanneer de aanvraag van Borelli wél naar het begrotingsjaar 1990 was overgeboekt, zij wegens onvoldoende communautaire middelen toch niet zou zijn ingewilligd. Daarvoor is immers geen enkel bewijs geleverd.

Waar de Commissie verklaart dat een aanvraag slechts eenmaal kan worden overgeboekt, merkt Borelli op, dat volgens artikel 20 van verordening nr. 866/90 projecten die, zoals het onderhavige, na 1 mei 1988 zijn ingediend, „in de uit hoofde van de jaren 1990 en 1991 te financieren operationele programma's kunnen worden opgenomen als zij voldoen aan de criteria en de voorwaarden van deze verordening". Uit de inhoud van het project van Borelli blijkt, dat het voldoet aan de criteria van de artikelen 10 en 11 van verordening nr. 866/90 en dat de gevraagde bijstand derhalve had kunnen worden verleend.

Voor de omvang van haar schade refereert Borelli zich aan de beoordeling ex aequo et bono van het Hof.

De *Commissie* is van mening, dat de vordering tot schadevergoeding, voor zover het een aansprakelijkheid van de Commissie betreft, elke grondslag mist. Afgezien van het feit, dat een dergelijke aansprakelijkheid bezwaarlijk onder de werkingssfeer van artikel 215 EEG-Verdrag valt te brengen, heeft de Commissie de inhoudelijke beoordeling van de nationale administratie niet tot de hare gemaakt noch gedeeld of gedekt. Zij heeft immers vastgesteld dat niet was voldaan aan de voorwaarden van artikel 13, lid 3, van verordening nr. 355/77, en dienovereenkomstig beschikt.

J. C. Moitinho de Almeida
rechter-rapporteur